

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **J. N.**, bytem F. 32, O., zast. JUDr. Jiřím Staňkem, advokátem se sídlem v Olomouci, Žerotínovo náměstí 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. KUOK 4661/2011, sp. zn. KÚOK/106640/2010/ODSH-SD/7469, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. KUOK 4661/2011, **se ruší** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Staňka náhradu nákladů řízení ve výši 11.040 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 9. 9. 2010, č. j. SMOI/AŘMV/2/1446/2010/Hýbl, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit tím, že „... *zastavila a stála osobním motorovým vozidlem ... tak, že mezi tímto vozidlem a tramvajovou kolejnicí nezůstal volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m a dále toto vozidlo řídila, aniž by byla držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění*“. Tím žalobkyně porušila § 3 odst. 3 písm. a) a § 27 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Za to jí byla uložena pokuta 26.000 Kč, uložen zákaz řízení motorových vozidel na dobu 1 roku a stanovena k úhradě paušální částka nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě namítala žalobkyně, že nebyla správně vyhodnocena subjektivní stránka přestupku a namítla, že se správní orgány dostatečně nezabývaly námitkou žalobkyně, že neobdržela řádné a úplné rozhodnutí, na základě kterého by mohla důvodně nabyt vědomost, že nebyla nadále oprávněným držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný bagatelně odmítl tuto námitku jako účelovou, aniž by vyslechl navrženého svědka K. B., který byl otevření zásilky přítomen. Proto nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Žalobkyně uvedla, že již v řízení u správního orgánu I. stupně předložila originály listů, které obdržela a přiznala jejich doručení počet a poukázala na absenci listu, který obsahoval podpis autora rozhodnutí, úředního razítka a řádné procesní poučení o opravných prostředcích. Tyto volně doručené listy nebyly tzv. sešity „kancelářskou sešívačkou“. To dokládá, že žádný z doručených listů nebyl nijak poškozen. Subjektivní stránku nutno posoudit také v návaznosti na to, že žalobkyně je servírka v pizzerii a běžně se s úřední korespondencí nesetkává, takže vnímání zásilky a reakce na ni je odlišné od toho, které je jí podsouváno správním orgánem. Odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí pouze poukazuje na nevěrohodnost obhajoby žalobkyně a opírá svou úvahu o konstatování, že není zřejmé, proč žalobkyně nevyžadovala za dané situace podrobnější informace o doručené zásilce, zvláště když pak obdržela výzvu k vydání řidičského průkazu. Podle žalobkyně po ní nelze spravedlivě požadovat, aby na pochybení odesílatele reagovala tím, že bude zpětně ověřovat, o co se jedná. Odpovědnost za řádné doručení úplného správního rozhodnutí nese správní orgán, nikoli žalobkyně. Subjektivně žalobkyně vnímala doručené rozhodnutí jako jeho koncept a byla v dobré víře, že je nadále držitelkou řidičského oprávnění. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího soudu č.j. 28 Cdo 1937/2006 pokládá žalobkyně za nepřiléhavou.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní body jsou obsahově totožné s odvolacími námitkami a na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaný setrval. K tomu žalovaný dodal, že předtím, než jakákoliv písemnost odejde z úřadu, projde tzv. „rukama“ minimálně tří osob, tj. oprávněné úřední osoby, vedoucího pracovníka pověřeného podpisem a osoby, která písemnosti rozděljuje a vkládá do obálky. Tento postup vylučuje možnost, že by z krajského úřadu odešla písemnost neúplná. K tomu, že se ztotožnil s právní argumentací správního orgánu I. stupně, žalovaný poukázal na to, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, proto je tento postup zákonný.

V replice žalobkyně poukázala na to, že mechanismus vypravování písemností z úřadu nezaručuje, že nemůže dojít k pochybení v konkrétním případě. Dne 6. 1. 2012 doložila žalobkyně soudu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 106/2011-48, ve věci žalobkyně proti žalovanému o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2010, č. j. KUOK 77882/2010, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti záznamu bodů v registru řidičů a byl potvrzen záznam 12 bodů ke dni 16. 7. 2009. Tímto rozsudkem byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2011, č. j. 22 A 169/2010-24, který shora uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, protože se správní orgány nevypořádaly dostatečně s námitkou žalobkyně o tom, že jí bylo doručeno neúplné rozhodnutí bez poučení.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), tedy ke dni 11. 1. 2011.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 7. 2010 žalobkyně doložila správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ze dne 17. 3. 2010, tj. 6 listů s obálkou, které jsou ve spise zařazeny v kopii za protokolem. Návrh žalobkyně na výslech svědka K. B. správní orgán podle jeho vyjádření protokolu zamítl z důvodu procesní ekonomie. Soud konstatuje, že kopie založeného rozhodnutí o námitkách obsahuje 6 listů, dále je založena obálka a odvolání proti rozhodnutí o námitkách, jímž žalobkyně namítá doručení neúplného rozhodnutí, kde chybí poučení. V odvolání žalobkyně opětovně navrhla vyslechnout svědka Kamila Buchtu, který byl přítomen otevření obálky s rozhodnutím o námitkách.

Dne 9. 9. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobkyni vinnou ze shora označených přestupků. V odůvodnění správní orgán po obsáhlém popisu skutkového stavu uvážil, že tvrzení žalobkyně o absenci poslední strany rozhodnutí o námitkách je účelové, protože správní orgán má za prokázané, že žalobkyně o tom, že jí byla provedena blokáce řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, věděla a to by nezměnil ani případný výslech jejího kolegy na pracovišti, když jí zásilka byla adresována na adresu trvalého bydliště. Správní orgán proto žalobkyni neuvěřil, že i po doručení výzvy k odevzdání řidičského průkazu vnímala doručené rozhodnutí jako omyl.

V odvolání kategoricky žalobkyně odmítla, že by se dopustila přestupku v době, kdy nebyla držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, protože jí bylo doručeno neúplné rozhodnutí bez poučení, podpisu a razítka, sestávajícího z šesti nespojených listů. Žalobkyně nebyla schopna posoudit, jaká část rozhodnutí chyběla, takové rozhodnutí označila za nicotné. Vypořádání se s celou její námitkou tím, že obhajobu žalobkyně považoval správní orgán I. stupně za účelové, pokládá za nedostatečné a označila názor správního orgánu za tendenční a za pouhou subjektivní spekulaci bez opory v důkazech. Žalobkyně se postavila i proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neprovést důkaz výslechem navrženého svědka, což potvrdilo nezáměr správního orgánu na objektivním a spravedlivém zjištění věci a účelový postup vedoucí k vyslovení viny žalobkyně. Žalobkyně předložila správnímu orgánu originál předmětné zásilky a bylo zcela zjevné, že jednotlivě zaslané listy byly

neporušeny a nevykazovaly známky perforace sešíváním. To potvrdilo obhajobu žalobkyně a bylo namístě minimálně aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Pokud správní orgán rozhodl o vině žalobkyně, je jeho rozhodnutí nezákonné a nemající oporu v provedeném dokazování, je postavené pouze na jeho subjektivních úvahách, které mají charakter spekulací.

V napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že vychází z tzv. presumpce správnosti rozhodnutí a že rozhodnutí správního orgánu I. stupně o námitkách ze dne 17. 3. 2010 nabylo právní moci dne 9. 8. 2010. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. 28 Cdo 1937/2006, podle kterého ustálená judikatura vychází z tzv. presumpce správnosti správního aktu. Podle ní i vadný akt, který není nicotný, je platný a pokládá se za bezvadný, dokud není úředním postupem zrušen. Námitku žalobkyně, že jí bylo doručeno několik volných, vzájemně nespojených listů, je nevěrohodná, neboť jeden z těchto listů nesl označení „Rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů“, kde bylo stanoveno, že námitky žalobkyně se zamítají jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 16. 7. 2009 se potvrzuje. Žalovaný uvedl, že mu tedy není zřejmé, proč se žalobkyně neobrátila na příslušný správní orgán a nevyžadovala podrobnější informace o doručené zásilce, zvláště pak, když 17. 5. 2010 obdržela od totožného správního orgánu výzvu k vrácení řidičského průkazu. Proto žalovaný posoudil námitku žalobkyně o doručení citovaného rozhodnutí za nelogickou a účelovou. Žalovaný potvrdil úvahu správního orgánu I. stupně o nadbytečnosti výsledku navrženého svědka s ohledem i na procesní ekonomii. Podle žalovaného správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud se nejdříve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože správní orgán I. stupně a žalovaný svůj postup ve správním řízení a své následné rozhodnutí dostatečně neodůvodnili (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“*).

Spornou otázkou v souzené věci bylo především to, zda byl zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, zda v souvislosti s tím byl správný procesní postup správních orgánů a zda z toho všeho vyplynulo správné právní hodnocení věci. Toto posouzení se týká pouze přestupku, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že řídila vozidlo, aniž by byla držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Žalobkyně již při prvním ústním jednání se správním orgánem I. stupně uvedla, že jí bylo doručeno neúplné rozhodnutí, toto rozhodnutí u jednání předložila a

jeho kopie byla pořízena do správního spisu. Zdejší soud konstatuje, že skutečně ani na založených kopiích nejsou viditelné žádné známky perforace, sešití ani z fotokopíí předložených listů nevyplývá, že je rozhodnutí ukončeno, chybí na něm podpis, razítko a poučení. Zdejší soud se neztotožňuje s úvahou správních orgánů o tom, že obhajoba žalobkyně, že jí nebylo řádně doručeno rozhodnutí o námitkách, je účelová, že musela vědět o tom, že jí řidičské oprávnění zaniklo v důsledku záznamu 12 bodů, a dále rozvítá žalovaným, že námitky žalobkyně jsou nevěrohodné, účelové a nelogické, když z první strany doručení rozhodnutí musela seznat, že jí byly námitky proti záznamu 12 bodů v evidenci řidičů zamítnuty, že platí presumpce správnosti správního rozhodnutí, dokud není zrušeno a že bylo odpovědností žalobkyně se zajímat a vyžádat si správnou verzi rozhodnutí. Takové úvahy nemají oporu v zákoně.

Předně je třeba poukázat na ústavní maximu, podle které státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Tato zásada patří mezi základní principy právního státu (srov. čl. 2 odst. 3 ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

Pokud správní orgány požadují po fyzických a právnických osobách, aby se řídili účinnými zákony, a v případě jejich porušení je sankcionují, samy správní orgány musí dodržovat zákony.

Podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Podle § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Podle § 67 odst. 2 věty první správního řádu se rozhodnutí vyhotovuje v písemné formě.

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 5 správního řádu v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Podle § 68 odst. 6 správního řádu pokud odvolání nemá odkladný účinek, musí být tato skutečnost v poučení uvedena.

Podle § 72 odst. 1 věta první správního řádu rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením.

Podle § 73 odst. 1 nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.

Podle § 73 odst. 2 věta první a druhá správního řádu pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední správního řádu tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném.

Podle § 74 odst. 1 správního řádu rozhodnutí je vykonatelné nabytím právní moci nebo pozdějším dnem, který je v jeho výrokové části uveden. Rozhodnutí je předběžně vykonatelné, pokud odvolání nemá odkladný účinek. Podle § 74 odst. 3 správního řádu ustanovení o vykonatelnosti platí obdobně i pro jiné právní účinky rozhodnutí.

Z citovaných ustanovení správního řádu vyplývají pro správní orgán základní povinnosti a tato ustanovení nejsou samoučelná, neboť naplňují samotné primární cíle správního řízení. Rozhodnutí vydané ve správním řízení má pro účastníky řízení dalekosáhlé závažné účinky. Účastník řízení si nemá domýšlet zbytek neúplně doručeného rozhodnutí, odpovědnost za doručení perfektního rozhodnutí nese správní orgán. Rozhodnutí může být účinné jedině tehdy, když se o celém rozhodnutí příjemce prokazatelně dozvěděl, účastník o obsahu rozhodnutí nemůže spekulovat, rozhodnutí musí být srozumitelné a jasné. Povinnost uvést v rozhodnutí základní náležitosti patří mezi nejzákladnější povinnosti správního orgánu, z toho nejsou žádné výjimky. Chybějící poučení je intenzivní vadou. Po laikovi nelze požadovat, aby znal perfektně zákony tak, aby si domyslel část rozhodnutí, nehledě na právní prostředí, kdy se zákony často mění, právní řád není jednotný, lhůty pro opravné prostředky jsou různé, ani počítání lhůt není v celém právním řádu zcela jasné a jednotné. Komplikace s poučením a lhůtami dokládá nejen nejednotný výklad, ale i různost poučení ve správních či jiných rozhodnutích. Ohledně podpisu a razítka na rozhodnutí je třeba konstatovat, že jeho hlavní význam spočívá ve finalizaci rozhodnutí, v tom, že se dá najevo příjemcům, že celý obsah rozhodnutí již byl vyčerpán a komunikace, která se prostřednictvím rozhodnutí vykonala, byla ukončena. Nepopíratelným významem poučení o opravných prostředcích je skutečnost, že příjemci rozhodnutí se jím dává možnost vyjádřit se v případě nesouhlasu s rozhodnutím, možnost obrany. Taková práva patří mezi základní práva účastníka řízení a jsou součástí jeho práva na spravedlivý proces, práva na pokračování v další komunikaci ve správním řízení.

Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí spatřuje soud v tom, že správní orgány sice hodnotily obranu žalobkyně jako účelovou, nevěrohodnou, zabývaly se tedy úmysly žalobkyně, které ji k obhajobě vedly, avšak samotnými skutkovými okolnostmi, zejména otázkou, zda rozhodnutí bylo či nebylo žalobkyni řádně doručeno, se úvahy v odůvodnění napadených rozhodnutí nezabývají. Správní orgány ani v rozhodnutí o přestupku ani v napadeném rozhodnutí nevyslovily konkrétní argumentaci, zda a na základě kterých důkazů shledaly rozhodnutí jako doručené nebo nedoručené, jak k tomuto závěru dospěly, které důkazy k tomu použily a jak je hodnotily.

K námitce žalovaného o presumpci správnosti správního rozhodnutí, dokud není zrušeno úředním postupem, soud konstatuje, že princip presumpce správnosti rozhodnutí platí plně do té doby, než vznikne na základě předložených důkazů pochybnost o správnosti tohoto rozhodnutí. Spoléhat zcela na správnost rozhodnutí v okamžiku, kdy jsou nadneseny pochybnosti zásadního charakteru jako v souzené věci, je minimálně předčasné do doby, než o předložených námitkách a důkazech proběhne řádné řízení.

K uzavření argumentace v souzené věci soud konstatuje, že se shoduje s právní argumentací Krajského soudu v Ostravě ve věci žalobkyně proti žalovanému

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2010, č. j. KUOK 77882/2010, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti záznamu bodů v registru řidičů a byl potvrzen záznam 12 bodů ke dni 16. 7. 2009, č. j. 22 A 169/2010-24. Podle tohoto rozsudku povinností žalovaného bylo zabývat se důvodností tvrzení žalobkyně a ověřit jejich pravdivost. Pokud by se její tvrzení potvrdila, pak by rozhodnutí, které nebylo kompletně doručeno, nemohlo vyvolat právní účinky. Proto nelze v tomto konkrétním případě vycházet z presumpce správnosti rozhodnutí a podané odvolání považovat za opožděné. Toto stanovisko a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak potvrdil Nejvyšší správní soud tím, že zamítl kasační stížnost žalovaného a úvahy žalovaného (shodné jako v souzené věci, zejména o nadbytečnosti navrhovaných důkazů) označil za nepřípustné, obsah doručené zásilky jako neprokazovaný a neprokázaný. Pro stručnost krajský soud i v souzené věci na tento rozsudek a jeho argumentaci, přílehlavou obdobně na souzenou věc, odkazuje.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení neúspěšnému žalovanému a přiznal ji úspěšnému žalobci v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobci přiznal soud na nákladech právního zastoupení odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 3 x 2.100 Kč a třikrát režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 900 Kč, tj. celkem 7.200 Kč; dále k odměně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč, tj. celkem na nákladech řízení 9.200 Kč. K této částce patří podle § 57 odst. 2 s.ř.s. daň z přidané hodnoty ve výši 1.840 Kč, celková částka nákladů řízení tak činí 11.040 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 23. 1. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně